

Λ. ΜΕΛΑΣ

Ο ΜΙΚΡΟΣ
ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ

ΑΠΟΒΟΗ: Δ. ΜΠΑΤΙΣΣΑΤΟΣ

ΤΑ ΚΛΑΣΙΚΑ ΤΗΣ ΑΓΚΥΡΑΣ

ΑΥΤΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΑΝΗΚΕΙ ΣΤ_

ΑΓΚΥΡΑ

Ο μικρός Πλούταρχος

Εικονογράφηση εξωφύλλου: *Ελένη Τσακμάκη*
Εσωτερική εικονογράφηση: *Σ. Αποστόλου*
Επιμέλεια-Διόρθωση: *Νέστορας Χούνος*
Σελιδοποίηση: *Κωνσταντίνα Ελαιοτριβάρη*

© 2008 ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΑΓΚΥΡΑ» Δ.Α. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Α.Β.Ε.Ε.,
για την παρούσα νέα έκδοση
Λ. Κατσώνη 271 και Γ. Παπανδρέου, Άγιοι Ανάργυροι, Τ.Κ. 135 62
Τηλ.: 210 2693800-4, Fax: 210 2693806-7
Κεντρικό κατάστημα: ΑΓΚΥΡΑ-ΠΟΛΥΧΩΡΟΣ, Σόλωνος 124 - Αθήνα
Τηλ.: 210 3837667, 210 3837540, Fax: 210 3837066
e-mail agyra@agyra.gr • www.agyra.gr

ISBN: 978-960-422-546-0

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή μέρους ή όλης της έκδοσης, η μεταφορά σε οποιοδήποτε ηλεκτρονικό αποθηκευτικό σύστημα ή αναμετάδοση με οιασδήποτε μορφής ηλεκτρονικά, μηχανικά, φωτοτυπικά ή άλλα μέσα, χωρίς την προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη.

ΤΑ ΚΛΑΣΙΚΑ ΤΗΣ ΑΓΚΥΡΑΣ

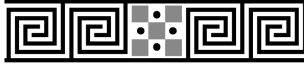
Λ. ΜΕΛΛΑΣ

Ο μικρός Πλούταρχος

Απόδοση

ΔΙΟΝ. ΜΠΑΤΙΣΤΑΤΟΣ

αγκυρα

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

***Η** αξία του καλού βιβλίου είναι αναμφισβήτητη. Ο ψυχικός κόσμος του παιδιού και του εφήβου δέχεται την ευεργετική επίδραση του καλού βιβλίου με τη βιολογική αποτελεσματικότητα, που δέχεται το μπουμπούκι τις ηλιακές ακτίνες.*

Το καλό βιβλίο ξυπνά, μέσα στην άπλαστη ακόμα παιδική ψυχή, έναν όμορφο κόσμο, που σαν αστέρι πια πολικό θα κατευθύνει τη βούληση και τη δραστηριότητα του νέου ανθρώπου.

Και είναι τόσο βαθύτερη η επίδραση του βιβλίου, όσο εντονότερη είναι η δίψα της μελέτης.

Αυτή ακριβώς η διαπίστωση και παράλληλα η επιθυμία μας να συμβάλουμε στην αποτοξίνωση της ψυχής του μεγάλου Ελληνόπουλου από τα καταστρεπτικά δηλητήρια του διεφθαρμένου ρυπαρογραφήματος και των κακών θεαμάτων, μας οδήγησαν στην απόφαση να προσφέρουμε στο Ελληνόπουλο,

στην οικογένειά του, καλά και ωφέλιμα βιβλία. Βιβλία, που αναγεννούν, διδάσκουν, προτρέπουν.

Ένα τέτοιο βιβλίο, που ασφαλώς ανεβάζει τον αναγνώστη σε υψηλότερα επίπεδα και τον συναρπάζει με το περιεχόμενό του, είναι και «Ο ΜΙΚΡΟΣ ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ».

Στο σημείο αυτό θα θέλαμε να κατατοπίσουμε τον αναγνώστη για τη σημασία του τίτλου του βιβλίου.

Ο τίτλος είναι: «Ο Μικρός Πλούταρχος». Τον τίτλο αυτό τον χρωστά στις βιογραφίες, που προβάλλει.

Επειδή δε ο πρώτος που ασχολήθηκε με τη βιογραφία κι έγραψε αρκετές βιογραφίες, και τον έχει υπόψη του ο Λ. Μελάς, είναι ο αρχαίος Πλούταρχος, γι' αυτό έδωσε στη συλλογή αυτή τ' όνομα «Ο Μικρός Πλούταρχος».

Ο Πλούταρχος γεννήθηκε στη Χαιρώνεια της Βοιωτίας το 47-50 μ.Χ. και πέθανε το 120-125 μ.Χ., περίπου.

Ήταν πολύ μορφωμένος, «πάσης σοφίας οφθαλμός», όπως τον χαρακτηρίζει ένας ξένος μελετητής του, γύρισε πολλά μέρη, έμαθε πολλά, και την πολύτιμη πείρα του, σαν πολύτιμο απόσταγμα, την μετουσιώνει στα πολλά του συγγράμματα. Τα κυριότερα από τα συγγράμματά του είναι τα «Ηθικά» και «Παράλληλοι Βίοι».

Οι «Παράλληλοι Βίοι» είναι μια πινακοθήκη ένδοξων Ρωμαίων και Ελλήνων, που εξιστορούνται για να μάθει ο αναγνώστης τις μορφές αυτές, αλλά και για να διδαχτεί απ' αυτές.

Έτσι μένουν πολύτιμα και διδακτικά αναγνώσματα.

Αυτοί λοιπόν οι «παράλληλοι βίοι» ενέπνευσαν και στον υπέροχο λόγιο της γενιάς των δημιουργών του ελεύθερου έθνους μας, τον Λέοντα Μελά, τον «Μικρό Πλούταρχο».

Στις σελίδες του μας προβάλλει δώδεκα ημίθεους του δοξασμένου Ολύμπου της Αρχαίας Ελλάδας μας. Οργανώνει ένα πνευματικό τραπέζι, με συνδαιτημένες τους Θησέα, Λυκούρ-

γο, Σόλωνα, Θεμιστοκλή, Αριστείδη, Κίμωνα, Περικλή, Επαμεινώνδα, Πελοπίδα, Δημοσθένη, Φωκίωνα.

Είναι τόσο φυσική η παρουσία τους, ώστε τους νιώθουμε κοντά μας. Τόσο κοντά μας, όσο τους ήρωες στην άψυχη οθόνη του κινηματογράφου.

Τη φυσικότητα αυτή επιδιώξαμε να την κάνουμε χειροπιαστή· γι' αυτό διασκευάσαμε το βιβλίο, χωρίς να καταστρέψουμε το πνεύμα του και τη φυσιογνωμία του· χωρίς ν' αγγίξουμε, ιερόσυλα, την ιδέα που το ζωογονεί, το φέραμε κοντά στο παιδί.

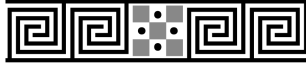
Η ενέργειά μας αυτή, απαραίτητη, αφού το αρχικό κείμενο έχει τον χαρακτήρα μιας άκαμπτης αφηγηματικότητας κι έπρεπε να μιλήσει, προπαντός, στην παιδική καρδιά.

Η διασκευή, εντελώς εξωτερική, μορφολογική, έχει σκοπό να δώσει κίνηση και παλμό, εκεί που στέκει, για να κεντρίσει το παιδικό ενδιαφέρον!

Και πιστεύουμε πως το πετύχαμε...

Ο Εκδότης

ΘΗΣΕΑΣ

Ιστορικά και προϊστορικά χρόνια

Ποιο παιδί δεν έχει ακούσει για τους Ολυμπιακούς αγώνες; Πόσα όμως ξέρουν ποιος ήταν ο πρώτος Ολυμπιονίκης; Ο πρώτος λοιπόν Ολυμπιονίκης ήταν ο Κόροιβος, από την Ηλεία.

Το όνομά του αναφέρεται στα 776 προ Χριστού.

Το 776 δεν είναι ο χρόνος που μας θυμίζει τον πρώτο Ολυμπιονίκη μονάχα, είναι και το ξεκίνημα για τα ιστορικά χρόνια της αρχαίας Ελλάδας.

Μέτρο χρονικό προσδιορισμού βάζουμε, για τα προ Χριστού χρόνια, τις Ολυμπιάδες!

Ολυμπιάδα ήτανε ένα διάστημα τεσσάρων χρόνων, που μεσολαβούσε μεταξύ δυο σειρών αγώνων στην αρχαία Ολυμπία!

Το 776 γίνεκε η πρώτη Ολυμπιάδα, δηλαδή οι πρώτοι Ολυμπιακοί αγώνες και πρώτη φορά διαβάζουμε όνομα αθλητή.

Όλα τα πρωτότερα χρόνια, τα ονομάζουμε μυθικά και ηρωικά. Και ξέρετε γιατί;

Γιατί αυτά που έγιναν στα μυθικά και ηρωικά χρόνια, πόλεμοι, χτίσιμο πόλεων, δεν είναι γραμμένα πουθενά για να τα διαβάζουμε – σωθήκανε με τις προφορικές παραδόσεις, από γενιά σε γενιά, σαν διηγήματα, που τα 'λεγε ο παππούς στο εγγονάκι. Στα διηγήματα αυτά δεν μπορούμε να ξεχωρίσουμε εύκολα την πραγματικότητα, γιατί η αλήθεια είναι μπερδεμένη με τη φαντασία.

Σ' αυτά λοιπόν τα μυθικά ή ηρωικά χρόνια έζησαν κάτι Έλληνες με τεράστια σωματική δύναμη· αυτούς οι πρόγονοί μας τους δόξασαν και τους τιμούσαν, και για τα κατορθώματά τους τούς ονόμασαν ήρωες και ημίθεους!

Ηρακλής

Ανάμεσα σ' αυτούς τους μυθικούς ήρωες ο πιο δοξασμένος, αθάνατο σύμβολο λεβεντιάς, διακρίνεται ο Ηρακλής.

Τα απίστευτα και ξακουστά κατορθώματά του, ονομάζονται *άθλοι του Ηρακλή*.

Ο Ηρακλής ήταν ασύγκριτος στη σωματική δύναμη και πάντα νικούσε στους διάφορους αγώνες. Ωστόσο –όπως μας πληροφορεί η παράδοση– υπηρέτησε ως ανυπόληπτος δούλος στη βασίλισσα της Λυδίας Ομφάλη, που τον χρησιμοποιούσε σαν υπηρέτρια, με γυναικεία ρούχα σε διάφορες γυναικείες δουλειές.

Δεν θα έφτανε σ' αυτό το κατόντημα ο Ηρακλής, αν είχε, μαζί με τη σωματική δύναμη, και δυο άλλα στολίδια: την προσοχή και την καλοσύνη.

Πόσο κι εμείς θα είμαστε σπουδαίοι και ξακουστοί αν έχουμε με σώμα γερό και ευγενική ψυχή!

Πρόγονοι του Θησέα

Σ' εκείνα τα μακρινά ηρωικά χρόνια –για τα οποία μιλάμε– γεννήθηκε στην Τροιζήνα της Πελοποννήσου ο ξακουστός Θησέας.

Ο Θησέας αναδειχτηκε ήρωας φημισμένος, όπως κι ο Ηρακλής.

Προέρχεται από βασιλική γενιά· παππούς του ο βασιλιάς της Τροιζήνας Πιτθέας, μητέρα του η κόρη του Πιτθέα, Αίθρα, και πατέρας του ο βασιλιάς της Αθήνας Αιγέας.

Άλλοι γνωστοί βασιλιάδες της Αθήνας ήσαν ο Κέκροπας, ο Κόδρος, και άλλοι.

Για τον Κέκροπα κάποιοι λένε ότι ήρθε από την Αίγυπτο και άλλοι, ότι κράταγε από παλιά ελληνική οικογένεια της φυλής των Πελασγών.

Ο Κέκροπας εγκαταστάθηκε μαζί με την οικογένειά του στην Ακρόπολη, που από τότε άρχισε να κατοικείται – πήρε μάλιστα και τ' όνομά του, Κεκροπία.

Καθώς λένε, πρώτος ο Κέκροπας εφάρμοσε στην Αθήνα πολιτισμένα πράγματα, όπως τη λατρεία των θεών, τον νόμο να παντρεύονται οι άνθρωποι, και άλλα. Ο ίδιος ανέθεσε την προστασία της πόλης, στη θεά της Σοφίας Αθηνά, που για να φανερώσει την εύνοιά της χάρισε στην πόλη, σαν δώρο, το δέντρο της ελιάς.

Ο τελευταίος βασιλιάς, ο Κόδρος, άφησε στους απογόνους του ένα αθάνατο παράδειγμα απέραντης φιλοπατρίας και ευγενικής αυτοθυσίας για τη σωτηρία των υπηκόων του – χωρίς να τον υποχρεώσει κανείς, θυσίασε τη ζωή του από αγάπη για την πόλη.

Τα παιδικά χρόνια του Θησέα

Αλλά ας έρθουμε πάλι στον Θησέα.

Ο Πιτθέας, ο παππούς του, ο βασιλιάς της Τροιζήνας, φημιζότανε για τη σοφία του και τις γνώσεις του.

Αυτόν λοιπόν τον ευγενικό και μορφωμένο παππού ευτύχησε ο νεαρός Θησέας, από τα παιδικά του ακόμη χρόνια, να έχει οδηγό στη ζωή του. Για την ανατροφή επίσης του Θησέα φρόντισε, εκτός απ' τον παππού, και ο φημισμένος δάσκαλος Κονίδα. Έτσι, έχοντας πάρει από νωρίς καλή ανατροφή, ο Θησέας έγινε με τον καιρό, ένα γερό και καλό παλικάρι.

Από αυτό βλέπουμε, πόσο αναγκαία και ωφέλιμη είναι για τα παιδιά η καλή ανατροφή, όταν γίνεται στην κατάλληλη ηλικία· με την καλή ανατροφή εξαφανίζονται ή περιορίζονται τα ελαττώματα του χαρακτήρα, ενώ τα προτερήματα καλλιεργούνται, μεγαλώνουν και δυναμώνουν.

Τη σημασία των καλών δασκάλων, που κατορθώνουν να δώσουν καλή ανατροφή στα παιδιά, αναγνώρισαν οι Αθηναίοι. Γι' αυτό, από ευγνωμοσύνη στον Θησέα, για τα καλά που πρόσφερε, δεν έπαψαν να θυμούνται και να τιμούν και τον δάσκαλό του, τον Κονίδα. Σ' αυτόν, λοιπόν, τον καλό δάσκαλο, την παραμονή της γιορτής των Θησείων, πρόσφεραν ευχαριστήρια θυσία μέχρι ακόμα και τα χρόνια του Πλούταρχου, δηλαδή πολλούς αιώνες μετά.

Αλλά και αυτός ο Μέγας Αλέξανδρος δεν έπαψε, όσο ζούσε, να τιμά και να σέβεται τον λαμπρό δάσκαλό του, τον Αριστοτέλη, επειδή, καθώς έλεγε, του χρωστούσε την ευτυχία του.

Ο Θησέας πηγαίνει να συναντήσει τον Αιγέα

Ο Θησέας με την καλή ανατροφή που πήρε, έγινε σιγά σιγά ένα παλικάρι με γερό και αθλητικό σώμα, με ανώτερες σκέψεις, μυαλωμένο και προσεκτικό. Τότε η μητέρα του και ο παππούς του αποφάσισαν να τον στείλουν στην Αθήνα, στον βασιλιά Αιγέα, τον πατέρα του.

Τον παρακάλεσαν μόνο να ταξιδέψει με πλοίο, επειδή ο δρόμος στη στεριά ήταν γεμάτος από ληστές και πολύ επικίνδυνος.

Εκείνα τα χρόνια της αμορφωσιάς και της βαρβαρότητας, οι άνθρωποι για τίποτε άλλο δεν φρόντιζαν παρά για τη σωματική τους δύναμη. Παραμελούσαν τη φροντίδα να στολίσουν την ψυχή τους· αποτέλεσμα ήταν να μην τιμούν ούτε τη δικαιοσύνη, ούτε τη φιλανθρωπία και να είναι αδιάντροποι. Αυτούς που σέβονταν τους νόμους και δεν ήθελαν να κάνουν αδικίες, τους θεωρούσαν φοβητσιάρηδες.

Την παλικάριά τους την χρησιμοποιούσαν όχι για να κάνουν καλό στον συνάνθρωπό τους, αλλά για να κάνουν τα καπρίτσια τους, να επιβάλλουν με το ζόρι τη θέλησή τους, να κλέβουν και να κάνουν διάφορα κακά πράγματα.

Τέτοιοι ήτανε οι ληστές και οι κακούργοι, που πολλούς είχε εξοντώσει ο Ηρακλής. Εντούτοις, ζούσαν πολλοί ακόμα και ήτανε ο φόβος και ο τρόμος για όσους πήγαιναν με τα πόδια από την Τροιζήνα στην Αθήνα. Αυτούς λοιπόν τους κακοποιούς αποφάσισε να εξαφανίσει τελείως ο Θησέας, έστω και με κίνδυνο της ζωής του, για το καλό της Ελλάδας.

Ο Θησέας φλεγότανε από τη δόξα του Ηρακλή και επιθυμούσε να τον μιμηθεί στα κατορθώματά του. Σ' αυτό τον παρακινούσαν τα ωραία μαθήματα για την αγάπη προς την πατρίδα.

Έχοντας λοιπόν εμπιστοσύνη και στην παλικάριά του, πήρε την παραπάνω απόφαση.

Μα δεν ήταν μονάχα αυτό – σαν φιλότιμο παλικάρι, ήθελε να ευχαριστήσει τον πατέρα του, τον Αιγέα, δείχνοντάς του έμπρακτα, ότι αγαπούσε την αρετή, για την επικράτηση της οποίας διέθετε την ανδρεία του.

Έτσι φιλοδοξούσε να παρουσιαστεί μπροστά στον πατέρα του, αφού θα είχε διαπράξει έργα ωφέλιμα και γεμάτα παλικάριά. Όλα αυτά έκαναν τον Θησέα να προτιμήσει το ταξίδι της ξηράς για την Αθήνα, μόλο που από τη θάλασσα δεν θα κινδύνευε καθόλου. Μα γι' αυτό ακριβώς –επειδή θα κοίταζε την προσω-

πική του ασφάλεια κι όχι το καλό των ανθρώπων– το θεώρησε ανανδρο και τελείως ανάξιο της δόξας και της καλής φήμης που είχε ο πατέρας του.

Μακάρι κι εμείς, που διαβάζουμε σ' αυτές τις βιογραφίες τις αρετές, καθώς και τα μεγάλα και ένδοξα έργα, με τα οποία οι πρόγονοί μας δοξάσανε και την Ελλάδα και τον εαυτό τους, μακάρι να τους μιμηθούμε, όπως ο Θησέας μιμήθηκε τον Ηρακλή και ο Θεμιστοκλής τον Μιλτιάδη. Έτσι θα συνεχίζουμε να ωφελοούμε και να δοξάζουμε την πατρίδα μας, σαν άξιοι απόγονοί τους.

Λέγαμε λοιπόν για την απόφαση του Θησέα να πάει από την Τροιζήνα στην Αθήνα, ακολουθώντας τον δρόμο της ξηράς.

Έρθε η ώρα

– Πότε πια θα πάω στον πατέρα μου; ρωτούσε ο Θησέας τη μητέρα του.

– Μα δεν σου είπα; Όταν μπορέσεις να κουνήσεις εκείνο τον βράχο στο περιβόλι μας και θα βρεις αυτά που έκρυψε ο πατέρας σου για σένα. Τότε θα είσαι σωστός άντρας.

– Βρήκα, βρήκα! φώναξε μια μέρα μ' ενθουσιασμό ο Θησέας.

– Τι; ρώτησε η Αίθρα μαντεύοντας, με κρυφό μπτρικό καμάρι.

– Να! κι έδειξε ένα ωραίο ξίφος κι ένα ζευγάρι θαυμάσια πέδιλα.

– Τώρα πια είσαι έτοιμος για το ταξίδι· έτσι θα σε γνωρίσει ο δοξασμένος πατέρας σου.

Την άλλη μέρα ο Θησέας, αφού πήρε την ευχή του παππού του και της μητέρας του, έφυγε για την Αθήνα.

Ο Θησέας και οι ληστές

Ο Θησέας είχε στο νου του να μην αδικήσει ποτέ κανέναν, αλλά να αμυνθεί εναντίον της βίας και να σκοτώσει όλους τους

κακούς ανθρώπους, τους ληστές, που θα συναντούσε στον δρόμο του για την Αθήνα.

Και να! Η πρώτη σύγκρουση! Έχει φτάσει στην Επιδαυρία!

Έξαφνα παρουσιάζεται μπροστά του ένας αγριάνθρωπος – έχει κιάλας σηκώνει τη χερούκλα του με την οποίαν κρατά την κορύνη, το βαρύ ρόπαλο.

Είναι ο περιβόητος ληστής Περιφήτης!

Μα ο Θησέας δεν τα χάνει· με σβελτοσύνη λεοπάρδαλης ρίχνεται πάνω στον αγριάνθρωπο και του παίρνει το ρόπαλο. Μ' αυτό το ρόπαλο το ίδιο, σκοτώνει τον απαίσιο Περιφήτη, τον Κορυνήτη! Μαζί του κράτησε το πρώτο τρόπαιο της νίκης του, το ρόπαλο αυτό, που το κατέκτησε παλικάρισμα από τα χέρια του ληστή, αλλά και που νίκησε μ' αυτό τον ληστή!

Μήπως κι ο Ηρακλής δεν φορούσε πάντα επάνω του και το έδειχνε με καμάρι, το δέρμα του λιονταριού, που ο ίδιος είχε σκοτώσει;

Προχωρεί ο Θησέας!

Να τος τώρα στον Ισθμό της Κορίνθου, στη στενή λουρίδα γης, που ενώνει την Πελοπόννησο με την υπόλοιπη Ελλάδα.

Άλλο πέραςμα ξηράς δεν υπήρχε!

Αυτό λοιπόν το σημείο είχε για λημέρι ένας άλλος κακούργος, ο Σίνης!

Τον είδε ο Θησέας απαίσιο και φοβερό στη μορφή, μα δεν τον φοβήθηκε.

– Πού πας από 'δώ, παιδόπουλο; ρωτά ο Σίνης.

– Στην Αθήνα, απαντά με θάρρος ο Θησέας.

– Στην Αθήνα, ε; Μα αν θέλω εγώ θα περάσεις – κι εγώ δεν θέλω να περάσεις!

– Και ποιος είσαι 'σύ, που μου φράζεις τον δρόμο μου;

– Εγώ είμαι ο Σίνης. Κοίταξε γύρω σου, ο τόπος είναι σπαρμένος με κόκαλα. Όλοι αυτοί οι μακαρίτες θέλανε να περάσουνε μα

δεν ήθελα εγώ. Για να κάνω μάλιστα γούστο, δένω το ένα ποδάρι του μελλοθάνατου στο ένα απ' αυτά τα δυο πεύκα και το άλλο στο δεύτερο. Τα ενώνω, αν και είναι γέρικα, όπως βλέπεις, και μετά τ' αφήνω. Τότε ξεσκίζεται ο φιλαράκος, αφού του έχω κρατήσει τα πράγματά του, για να πάει ανάλαφρος στην Αχερουσία.

Τα τελευταία του λόγια τα 'κλεισε με κάτι φρικτά γέλια, που έμοιαζαν περισσότερο με μουγκρίσματα ζώου και συνέχισε:

– Τώρα κι εσύ, μικρούλη μου, θ' ανεβείς εκεί στα κλαδιά να κελαηδήσεις.

Άπλωσε τα χέρια του να πιάσει τον Θησέα. Σβέλτος όμως σαν ζαρκάδι ο Θησέας ξεφεύγει, για να επιτεθεί με ορμή σπκώνοντας την κορύνη, το γνωστό μας ρόπαλο, και σπάζοντας το κεφάλι του ληστή! Τόσο αποφασιστικό και βίαιο ήταν το χτύπημα, που ο Σίνης έπεσε σαν να τον χτύπησε κεραυνός.

Έτσι ο Θησέας ελευθέρωσε τον Ισθμό από την πληγή του Σίνη, που ήταν γνωστός σ' όλη την Ελλάδα και με τ' όνομα Πιτυοκάμπτης, δηλαδή Πευκολυγιστής, από τον τρόπο με τον οποίον θανάτωνε τα θύματά του.

Χαρούμενος προχωρεί. Εκεί κοντά στα λημέρια του Σίνη ζούσε και μια λησταρχίνα.

Καθώς λέγανε οι κάτοικοι της περιοχής, η λησταρχίνα αυτή δεν υστερούσε σε αγριότητα από τους άντρες – είχε σκοτώσει πολλούς και ζούσε μια ζωή διεφθαρμένη. Την έλεγαν Φαιά, μα της είχαν δώσει και το παρατσούκλι, Αγριογούρουνο!

Σκοτώνει κι αυτήν ο Θησέας, όπως και τον τρομερό Σκίρωνα, που γκρέμιζε στη θάλασσα τα θύματά του, αφού προηγουμένως τα λήστευε.

Είναι κιόλας στα Μέγαρα!

Μετά τα Μέγαρα φτάνει στην Ελευσίνα!

Κάποιο γεροντάκι, που το χαιρέτησε καλόκαρδα ο Θησέας, μπαίνοντας στην Ελευσίνα, του λέει:

– Πού πας, παιδί μου, από 'δώ;
– Αν θέλουν οι θεοί, καλέ μου γέροντα, πηγαίνω στην Αθήνα, να συναντήσω τον πατέρα μου.

– Επειδή σε βλέπω να σέβεσαι τους θεούς και να κινδυνεύεις, περνώντας απ' τα μέρη αυτά, για να συναντήσεις τον πατέρα σου, θα σου πω κάτι.

– Λέγε, γέροντα!

– Εδώ στην Ελευσίνα υπάρχει ένας φοβερός τύραννος, ο Κερκύονας. Αυτός είναι μισπτός απ' όλους, μα κανείς δεν μπορεί να του κάνει τίποτε. Αν σε πάρει λοιπόν χαμπάρι, καθώς είσαι ξένος, θα σε σκοτώσει. Πρόσεξε, παλικάρι μου.

– Μη φοβάσαι, γέροντα. Δύναμη στον άνθρωπο είναι η αρετή και η δικαιοσύνη. Όποιος είναι κακός και άδικος, ούτε η ποιηριά του τον σώζει, ούτε η σωματική του δύναμη.

– Έχεις δίκιο, παλικάρι μου, μα να όμως που κάνουν κακό οι κακούργοι αυτοί!

– Ως πότε, γέροντα; Έτσι ξεπαστρεύτηκαν ο Περιφίτης, ο Σίνης, το Αγριογούρουνο η Φαία...

– Μη μου το λες! Όστε δεν υπάρχουν πια αυτά τα ανθρωπόμορφα θηρία; Και ο ποιος είναι αυτός ο Μεγάλος Σωτήρας;

– ...

Την άλλη μέρα, παλεύοντας χέρι με χέρι ο Θησέας με τον Κερκύονα, τον σκότωσε, απαλλάσσοντας την Ελευσίνα απ' αυτή τη μάστιγα!

Κοντεύει πια στην Αθήνα. Πλησιάζοντας μαθαίνει για κάποιον αιμοβόρο ληστή. Παραμόνευε σ' έναν βράχο κοντά, κι αλίμονο σε όποιον έπεφτε στα χέρια του. Αφού τον λήστευε, τον υποχρέωνε να ξαπλώσει σ' ένα κρεβάτι – όχι, βέβαια, για να ξεκουραστεί!

Προσπαθούσε να φέρει τον δυστυχημένο αιχμάλωτό του στα μέτρα του κρεβατιού· αν ήταν μεγαλύτερος από το κρεβάτι, του

έκοβε τα πόδια· αν ήταν μικρότερος, πάλι, εξάρθρωνε τα πόδια, τραβώντας τα από τις κλειδώσεις.

Αυτός ήταν ο φοβερός ληστής, ο Δαμάστης, που από τον τρόπο με τον οποίο θανάτωνε τα θύματά του, ονομάστηκε και Προκρούστης!

Τον Δαμάστη, λοιπόν, τον Προκρούστη, τον τιμώρησε αυστηρά, αλλά και δίκαια για τα κακουργήματά του.

Έτσι ο Θησέας φάνηκε δεύτερος Ηρακλής, που κι αυτός με τα πολλά κατορθώματά του ωφέλησε την Ελλάδα.

Και να, επιτέλους, έφτασε στην Αθήνα.

Τα κατορθώματά του είχαν διαλαληθεί κι όλοι περίμεναν μ' ενθουσιασμό να δουν το δοξασμένο παλικάρι, που πραγματοποίησε τόσο λαμπρά και αξιόλογα έργα, τιμωρώντας, όπως τους έπρεπε, επικίνδυνους κακοποιούς και ληστές, χαρίζοντας έτσι τη σιγουριά και τη χαρά της ζωής στους ανθρώπους.

Ο Θησέας μπροστά στον Αιγέα

Κανείς δεν ήξερε ότι ήταν γιος του Αιγέα, του βασιλιά της Αθήνας.

Αλλά κι ο ίδιος ο βασιλιάς δεν τον περίμενε!

Ο βασιλιάς διέταξε να παρουσιαστεί μπροστά του ο λεβέντης, που τον συνόδευε τέτοια καλή φήμη.

– Πες μου, λοιπόν, παιδί μου, από πού έρχεσαι και ποιους...

Μα γιατί δεν προχωρεί ο βασιλιάς; Τι συμβαίνει; Γιατί τα μάτια του στέκουν καρφωμένα πάνω στον λεβέντη, που κι αυτός έχει κατεβάσει ντροπαλά το πρόσωπό του κι έχει γίνει σαν κατακόκκινο τριαντάφυλλο;

Την περιέργεια των ανθρώπων του βασιλικού περιβάλλοντος και τη βαριά σιωπή, που επικράτησε, λύνει έξαφνα μια κραυγή ενθουσιασμού, που έκανε όλους ν' αναριγήσουν από συγκίνηση.